

RETEN I RANDERS DOM

afsagt den 25. maj 2020

Sag BS-42922/2019-RAN

[Indklagede]
(advokat [B])

mod

Advokatnævnet
(advokat Claes Simon Wildfang)

Denne afgørelse er truffet af dommerfuldmægtig Lars Gaei.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 27. september 2019. Sagen drejer sig om ophævelse eller ændring af Advokatnævnets kendelse af 29. august 2019.

Sagsøgeren, [Indklagede], har fremsat følgende påstand:

Principalt: Advokatnævnets kendelse af 29. august 2019 mod [indklagede] skal ophæves.

Subsidiært: Advokatnævnets kendelse af 29. august 2019 mod [indklagede] skal ændres således, at sanktionen helt bortfalder, subsidiært ændres til en irrettesættelse eller mere subsidiært til en mindre bøde end 60.000 kr.

Sagsøgte, Advokatnævnet, har fremsat påstand om stadfæstelse.

Oplysningerne i sagen

Advokatnævnets kendelse er som følger:

"KENDELSE

Ved anklageskrift af 4. marts 2019 og tillægsanklageskrift af 4. juni 2019 har Advokatrådet indklaget [indklagede] for at have tilsidesat advokatpligterne, jf. retsplejelovens § 126, stk. I,

Forhold 1

ved som advokat ikke at have betalt den bøde på 80.000 kr., som Advokatnævnet pålagde hende ved kendelse af 2. november 2016 i sagsnr. 2016-1070, forfalden til betaling den 4. maj 2017,

Forhold 2

ved som advokat ikke at have betalt to bøder på hver 20.000 kr., som Advokatnævnet pålagde hende ved kendelse af henholdsvis 27. februar 2015 i sagsnr. 2014-4010, forfalden til betaling den 9. juni 2015, og 10. juni 2015 i sagsnr. 2015-380, forfalden til betaling den 27. januar 2016.

Advokatrådet har nedlagt påstand om, at [indklagede] pålægges en skærpet disciplinær bøde efter retsplejelovens § 147 c. stk. 1.

Sagsfremstilling:

[Indklagede] er født i 1962 og fik advokatbeskikkelse den 2. marts 1992.

Ved Advokatnævnets kendelse af 27. februar 2015 blev [indklagede] pålagt en tillægsbøde på 20.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik. Bøden blev opkrævet af Justitsministeriet ved faktura af 26. maj 2015 med betalingsfrist den 9. juni 2015. og ved brev af 22. juni 2015 rykkede Justitsministeriet for indbetaling, idet der blev fastsat en ny frist på 8 dage for betaling.

Ved Advokatnævnets kendelse af 10. juni 2015 blev [indklagede] pålagt endnu en tillægsbøde til statskassen på 20.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik.

Justitsministeriet opkrævede bøden ved faktura af 13. januar 2016 med betalingsfrist den 27. januar 2016. Ved brev af 3. februar 2016 rykkede Justitsministeriet for betaling af det skyldige beløb, idet [indklagede] fik en frist på 8 dage for betaling.

Ved Advokatnævnets kendelse af 2. november 2016 blev [indklagede] pålagt en tillægsbøde til statskassen på 80.000 kr. for tilsidesættelse af god advokatskik.

Bøden blev opkrævet ved Civilstyrelsens faktura af 4. april 2017 med betalingsfrist den 4. maj 2017.

Advokatrådet modtog i november 2018 oplysning fra Civilstyrelsen om, at [indklagede] ikke havde betalt de pålagte bøder.

Ved brev af 22. januar 2019 til [indklagede] skrev Advokatrådets sekretariat bl.a., at det var Advokatrådets opfattelse, at manglende betaling af en disciplinær bøde i sig selv udgjorde en tilsidesættelse af god advokatskik, og at der ville blive indledt en disciplinær sag mod hende vedrørende den udestående bøde 80.000 kr., hvis betaling ikke fandt sted senest ti dage fra dato.

Advokatrådet har oplyst, at [indklagede] ikke har betalt de for- faldne bøder.

Advokatrådet har gjort gældende, at det udgør en tilsidesættelse af god advokatskik, hvis en advokat ikke inden for den fastsatte betalingsfrist foretager betaling af en endelig disciplinær bøde. Når advokaten ikke betaler bøden, udviser advokaten ikke den nødvendige respekt for de rettigheder og pligter, advokaten underlægges ved ansøgning om og opnåelse af beskikkelse som advokat fra Justitsministeriet. Advokatrådet har endvidere anført, at retsplejelovens ordning om advokaters disciplinære ansvar vil være uden konsekvens og mening, hvis en advokat kan undlade at betale en bøde.

[Indklagede] har ikke svaret i sagen.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 5 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

En advokat har pligt til at efterleve Advokatnævnets kendelser, herunder har advokaten pligt til at betale en bøde pålagt af Advokatnævnet inden for den af Civilstyrelsen fastsatte betalingsfrist.

Det er ubestridt, at [indklagede] ikke har betalt de tre bøder på henholdsvis 20.000 kr., 20.000 kr. og 80.000 kr., hun blev pålagt ved Advokatnævnets kendelser af 27. februar 2015, 10. juni 2015 og 2. november 2016.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

[Indklagede] er tidligere pålagt flere bøder for tilsidesættelse af god advokatskik.

Således blev [indklagede] ved Advokatnævnets kendelser af 16. februar 2010 og 31. oktober 2012 pålagt to bøder på hver 20.000 kr., ligesom hun ved kendelser af 10. juni 2013, 20. marts 2013, 27. februar 2015 og 10. juni 2015 blev pålagt fire tillægsbøder på hver 20.000 kr.

Endelig blev [indklagede] pålagt en tillægsbøde på 80.000 kr. ved Advokatnævnets kendelse af 2. november 2016.

For så vidt angår manglende betaling af bøderne pålagt ved kendelse af 27. februar 2015 og 10. juni 2015 er disse overtrædelser begået forud for nævnets kendelser af henholdsvis 10. juni 2015 og 2. november 2016, og da en samtidig påkendelse skønnes at ville have medført en forhøjelse af sanktionen, udmåles sanktionen til dels som en tillægssanktion, jf. princippet i straffelovens § 89.

Advokatnævnet pålægger på denne baggrund, og henset til flerheden af tilsidesættelser samt den omstændighed, at der foreligger gentagelsesvirkning i relation til kendelsen af 31. oktober 2012, i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, [indklagede] en delvis tillægsbøde på 60.000 kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

[Indklagede] pålægges en delvis tillægsbøde til statskassen på 60.000 kr. ”

Sagsøger [indklagede] var ikke mødt til sagens hovedforhandling, men var repræsenteret ved advokat.

Parternes synspunkter

[Indklagede] har i sit påstandsdokument anført følgende:

”... Til støtte for de nedlagte påstande gøres det primært gældende, at de manglende betalinger ikke kan betragtes som en tilsidesættelse af advokatpligterne, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Det gøres desuden gældende, at såfremt de manglende betalinger kan betragtes som en tilsidesættelse af advokatpligterne, bør sanktionen i Advokatnævnets kendelse stadig bortfalde eller ændres, da der ikke foreligger tidligere praksis angående det i sagen omhandlede spørgsmål.

Ophævelsespåstanden:

Det gøres principalt gældende, at Advokatnævnets kendelse af 29. august 2019 skal ophæves.

Til støtte for påstanden gøres det gældende, at en manglende betaling af en endelig disciplinær bøde inden for den fastsatte betalingsfrist ikke i sig selv er en tilsidesættelse af advokatpligterne, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Efter retsplejelovens § 126, stk. 1, fremgår det, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik. Advokaten skal herunder udføre sit hverv grundigt, samvittighedsfuldt og i overensstemmelse med, hvad berettigede hensyn til klienternes tarv tilsiger. Sagerne skal fremmes med fornøden hurtighed.

God advokatskik defineres ikke yderligere i bestemmelsen, men udfyldes gennem Advokatnævnets og domstolenes praksis.

For det første er det ikke tidligere fastslået i hverken retspraksis eller i Advokatnævnets praksis, at forholdet skulle være i strid med advokatpligterne. Det er næppe første gang nogensinde, at en advokat ikke har betalt en bøde rettidigt, men Advokatrådet har på trods heraf ikke før 2019 indklaget en advokat for forholdet ved Advokatnævnet. Eftersom Advokatrådet aldrig tidligere har indgivet klage over en advokats manglende betaling af en disciplinær bøde, har [indklagede] haft en berettiget forventning om, at forholdet ikke er i strid med god advokatskik.

Advokatnævnet har sideløbende med behandlingen af [indklagede]'s sag behandlet andre sager om samme forhold. Dette har ført til afsigelse af kendelser d. 27. juni 2019 i sagerne 2019 - 889/CHO og 2019 - 1064/CHO, hvor forholdet blev sanktioneret med bøde. Disse sager må betragtes som samtidige i forhold til [indklagede]'s sag, eftersom de tidsmæssigt kun ligger en måned imellem hinanden, og da kendelserne ikke var afsagt på tidspunktet for den rettidige betaling af de i sagen omhandlede bøder eller på tidspunktet for Advokatrådets indgivelse af klage til Advokatnævnet.

Forholdet fremgår heller ikke af de vejledende advokatetiske regler udstedt af Advokatrådet i medfør af § 31, stk. 1, i "Vedtægt for Det Danske Advokatsamfund" som en overtrædelse af advokatpligterne. Det fremgår ellers af "Vedtægt for Det Danske Advokatsamfund" § 31, stk. 3, at på områder, som ikke er afklaret i Advokatnævnets eller domstolenes praksis, udtrykker de advokatetiske regler Advokatrådets opfattelse af god advokatskik til vejledning for advokater og offentlighed. Det underdrer derfor sagsøger, hvorfor Advokatrådet ikke har tilføjet forholdet til de advokatetiske regler, når forholdet ikke fremgår af praksis, og da

Advokatrådet åbenbart mener, at forholdet er en klar tilsidesættelse af god advokatskik.

Forholdet fremgår heller ikke af CCBE's "Charter vedrørende grundprincipper for den europæiske advokatstand og regler om god advokatskik inden for det europæiske fællesskab".

Advokatnævnet har ikke i sin kendelse uddybet, hvorfor [indklagede]'s manglende betaling af bøder er en tilsidesættelse af god advokatskik.

Advokatrådet har under sagens gang i Advokatnævnet gjort gældende, at forholdet er i strid med de advokatetiske regler,

dels da advokaten ikke udviser den nødvendige respekt for de rettigheder og pligter, advokaten underlægges ved ansøgning om og opnåelse af beskikkelse som advokat fra Justitsministeriet, og

dels da retsplejelovens ordning af advokaters disciplinære ansvar vil være uden konsekvens og mening, hvis en advokat kan undlade at betale en bøde.

Som en gendrivelse af disse argumenter, gøres det gældende, at den manglende betaling ikke skyldes manglende respekt for en advokats rettigheder og pligter. [Indklagede] accepterer fuldt ud, at hun skylder beløbene, og hun erkender også, at hun i forbindelse med de tre bødesager har tilsidesat god advokatskik. Hun har efterfølgende rettet op på de forhold, som sagerne vedrørte, af respekt for Advokatnævnets afgørelser, og hun er ikke siden disse sager blevet tildelt en sanktion af Advokatnævnet før indeværende sag.

Det gøres yderligere gældende, at retsplejelovens ordning af advokaters disciplinære ansvar ikke er uden mening og konsekvens. Såfremt en advokat ikke betaler en bøde, må Civilstyrelsen forestå en tvangsinddrivelse af bøden, hvilket der er mulighed for efter lovgivningen. Det er således ikke nødvendigt at pålægge bøder for manglende betaling af bøder. Argumentet er i det hele taget selvmodsiggende – det antydes, at det i dag er helt konsekvensfrit at undlade at betale en bøde rettidigt, hvorfor undladelsen skal være bødebelagt. Såfremt dette er korrekt, er sanktionen vel i sig selv meningsløs og uden konsekvens, da man blot kan undlade at betale bøden for den manglende betaling af bøden.

Den egentlige baggrund for sagen må antages at være Advokatrådets og Advokatnævnets frustration over det offentliges dårlige evner til at

inddrive gæld hen over de seneste år – dette kan dog ikke have indflydelse på fortolkningen af retsplejelovens standard om god advokatskik.

Da undladelsen af rettidig betaling af de disciplinære bøder ikke kan betragtes som en tilsidesættelse af god advokatskik efter retsplejelovens § 126, stk. 1, bør Advokatnævntes kendelse af 29. august 2019 ophæves.

Sanktionspåstanden:

Det gøres subsidiært gældende, at sanktionen bør bortfalde helt eller ændres.

Der bør ved afgørelsen af sagen tages hensyn til, at der ikke er tidligere retspraksis eller praksis fra Advokatnævnet vedr. spørgsmålet. Dette har i andre sager medført, at Advokatnævnets sanktion helt bortfaldt. Dette var udfaldet i U.1998.1105/2 H, hvor Højesteret udtalte:

”Højesteret fandt, at der som led i fastlæggelsen af begrebet »god advokatskik«, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1, kan fastlægges sådanne begrænsninger i advokaters adgang til at påtage sig sager, at man herved modvirker en risiko for uberettiget benyttelse af oplysninger. Der var derfor ikke grundlag for at tilsidesætte Advokatnævnets afgørelse, men da der var tale om et principielt og hidtil uafklaret spørgsmål, fandt Højesteret ikke anledning til at pålægge A en disciplinær sanktion [egen fremhævnin].”

Som det mindre i det mere, bør sanktionen også kunne ændres til en mildere sanktion, såfremt Retten ikke finder grundlag for at lade sanktionen helt bortfalde. Sanktionen bør derfor også kunne ændres til en irettesættelse eller dog en disciplinær bøde på mindre end 60.000 kr., der forekommer helt ude af proportioner, henset til den manglende praksis om spørgsmålet.

Man må på baggrund heraf også se bort fra, at [indklagede] tidligere er blevet idømt bøder i Advokatnævnet.

På baggrund af ovenstående bør Advokatnævnets kendelse af 29. august 2019 ændres således, at sanktionen enten helt bortfalder eller at sanktionen ændres til en irettesættelse eller en bøde lydende på et lave beløb end 60.000 kr.

Almindeligt forbud mod forrentning af bøder og pligt til at efterkomme Advokatnævnets afgørelser

Der er ved idømmelsen af bøden vel reelt tale om en forrentning af de tre tidligere idømte bøder, selvom denne forrentning ikke er udtrykt som en procentsats, da den nye bøde opfylder det samme formål som en (mora)rente – nemlig det formål at tilskynde skyldneren til at betale rettidigt ved at pålægge et yderligere beløb ved ikke-rettidig betaling. Lovgivningsmagten har ellers ud fra principielle overvejelser bestemt, at bøder ikke forrentes. Se til eksempel betænkning nr. 1161/1989 vedr. renteloven, s. 37:

”5. Inden for de offentligretlige krav gør særlige hensyn sig gældende for så vidt angår bøder og lignende krav.

Efter gældende ret anses bøder slet ikke for omfattet af renteloven, dvs. heller ikke af dennes § 8, jf. Munch s. 162. Der kan da også anføres principielle indvendinger mod forrentning af bøder, idet disses størrelse fastsættes ud fra pønale og andre specielle hensyn [egen fremhævelse].”

Bøder under inddrivelse af restanceinddrivelsesmyndigheden er ligeledes undtaget forrentning, jf. gældsinddrivelseslovens § 5, stk. 1, 1. pkt. Det må således antages at være en politisk beslutning fra lovgivningsmagtens side, at bøder ikke skal forrentes.

Det må derfor have formodningen imod sig, at sådan en mulighed for forrentning af bøden er indeholdt i retsplejelovens § 126, stk. 1, vedr. bøder pålagt af Advokatnævnet, da det strider mod den almindelige strafferetlige ordning om, at bøder ikke forrentes. Med den nye praksis er der reelt tale om en omgåelse af lovgivningens almindelige bestemmelser om, at bøder ikke forrentes.

Der er tillige ikke mulighed for at straffe borgere med bøder, såfremt de ikke betaler en bøde til tiden.

Dette taler også for, at selv hvis forholdet er i strid med god advokatskik, er den relevante sanktion irettesættelse af advokaten, og ikke bøde.

Sagsøger er for så vidt angår dommen anført af sagsøgte, Østre Landsrets dom af 6. juli 2018 i BS 1100-17 og BS 1911-17, helt enig med sagsøgte i, at en advokat naturligvis skal efterkomme Advokatnævnets afgørelser.

Pålægger Advokatnævnet advokaten at udføre en bestemt handling, til eksempel ved kendelse pålægge en advokat at tilbagebetale et salær, udlevere nogle dokumenter til en klient eller udtræde af en sag, skal ad-

vokaten naturligvis efterkomme dette. Der er her ikke tale om sanktioner pålagt advokaten, men blot fastlæggelse af, hvilken konkret handling advokaten har pligt til at udføre for at leve op til normen om god advokat-skik. Såfremt denne handling ikke udføres, kan dette medføre en ny sanktion, indtil handlingen udføres. Der gælder i disse tilfælde særlige hensyn til klientens tarv, som der også lægges vægt på i ordlyden af retsplejelovens § 126, stk. 1: "Advokaten skal herunder udføre sit hverv grundigt, samvittighedsfuldt og **i overensstemmelse med, hvad berettigede hensyn til klienternes tarv tilsiger**".

Dette synspunkt kan dog ikke gælde, når man taler om manglende efterlevelse af en sanktion i form af betaling af en bøde. Bøden er pålagt [indklagede] og belaster allerede nu hendes formue negativt. Som det er anført i stævningen, mangler [indklagede] ikke at rette op på de underliggende forhold, som de tidligere kendelser vedrører.

Selve betalingsfristen er heller ikke fastsat af Advokatnævnet, men af Civilstyrelsen, hvorfor en overskridelse af betalingsfristen ikke er en mangel på efterlevelse af Advokatnævnets afgørelser.

Afsluttende bemærkninger om sagen

Alt i alt kan det siges om forholdet om ikke-rettidig betaling af en bøde, at det på ingen måde kommer [indklagede]'s klienter eller andre parter i hendes sager, til skade. Der er tale om et ikke-offentligt anliggende, der derfor ikke formindsker [indklagede]'s værdighed som advokat, og som da slet ikke gør hende decideret uværdig til at bære advokattitlen. Det er derfor meget svært at se, hvilke (legitime) hensyn der varetages ved at pålægge [indklagede] en bøde for ikke-rettidig betaling af tidligere pålagte bøder.

Når der hertil ses, at lovgivningsmagten af principielle og retspolitiske årsager har valgt som generel ordning her i landet, at bøder hverken forrentes eller kan medføre straf ved manglende betaling af bøden, hviler Advokatnævnets nye praksis på et særdeles spinkelt grundlag, og nævnets konklusion må karakteriseres som meget kontroversielt. Selvom der er tale om en kontroversiel sag, har Advokatnævnet i dets kendelse ikke nogen længere argumentation, og det ser ikke ud til, at nævnet har inddraget nogen modstående hensyn og foretaget en samlet vægtet vurdering herefter. Der er ingen holdepunkter for, at lovgivningsmagten har ønsket at fravige denne generelle ordning ved indførelsen af reglerne om god advokatskik efter retsplejelovens § 126, stk. 1. Advokatnævnet bør ikke være hævet over denne ordning.

[Indklagede] har stor respekt for Advokatnævnet og dets arbejde, men mener omvendt også at Advokatnævnet skal respektere lovgivningsmagtens beslutning om bøder ikke forrentes, og at man ikke kan pålægges nye bøder ved manglende betaling af en bøde.

I denne konkrete sag er der tillige retssikkerhedsmæssige betænkeligheder ved at pålægge [indklagede] en ligefrem skærpet bøde, da Advokatnævnet mener, at der er tale om gentagne tilfælde. Den nye praksis på området har ikke været tilgængelig for [indklagede] før 2019, og der har ikke været nogen officielle retningslinjer om forholdet. [Indklagede] har således indrettet sig efter, at forholdet ikke var i strid med god advokatskik. Det virker derfor betænkeligt ligefrem at skærpe hendes straf for op til tre gange at have begået et forhold, hvor det ikke har været noget klart holdepunkt for, at forholdet skulle være i strid med god advokatskik...”

Advokatnævnet har i sit påstandsdokument anført følgende:

”... ANBRINGENDER

3.1 Bøden for manglende betaling

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det overordnet gældende, at [indklagede] har tilsidesat god advokatskik ved ikke at have betalt sine udestående bøder for tre tidligere overtrædelser af god advokatskik.

Det gøres hertil gældende, at en advokat i medfør af retsplejelovens § 126, stk. 1, skal udvise en adfærd, der stemmer overens med god advokatskik.

En advokat har pligt til at efterleve Advokatnævnets kendelser, herunder har advokaten pligt til at betale en bøde pålagt af Advokatnævnet inden for den af Civilstyrelsen fastsatte betalingsfrist.

Manglende betaling af bøderne udgør manglende respekt fra advokatens side for de rettigheder og pligter, advokaten underlægges ved ansøgning om og opnåelse af beskikkelse som advokat fra Justitsministeriet.

Det gøres gældende, at det ikke, som anført af [indklagede] i stævningen, er nok at indrette sig efter de afsagte kendelser – bøderne skal også betales. Det er ikke tilstrækkeligt blot at rette sig ind efter den afsagte kendelse i forhold til for eksempel at rette op på indsendelse

af selvangivelse eller indsendelse af klientkontoerklæring som i nærværende sag. Videre er der ikke tale om tildelte irettesættelser i sagen, men derimod specifikke bøder.

Det er en helt grundlæggende forpligtelse, og det må samtidig følge af en god skik vurdering at advokaten ikke blot retter ind, når god advokatskik er overtrådt, men tillige respekterer og efterlever den tilkendte sanktion i medfør af retsplejelovens § 147c.

Manglende betaling af en bøde udgør en manglende efterlevelse af Advokatnævnets kendelse.

Der skal tillige ske en efterlevelse af kendelsen i form af betaling af selve bøden.

Der er i retspraksis taget stilling til manglende efterlevelse af Advokatnævnets kendelser ved blandt andet Østre Landsrets dom af 6. juli 2018 i BS 1100-17 og BS 1911-17 (MS s. 17ff), hvor Retten i Helsingørs dom af 5. maj 2017 blev stadfæstet af de grunde, byretten havde anført. Sagen vedrørte spørgsmålet om advokatens manglende tilbagebetaling af salær til sin klient efter, at Advokatnævnet havde afsagt kendelse om, at salæret skulle bortfalde. Dommen medtages i materialesamling for byretten.

I forlængelse heraf **bestrides** det, at bøden for manglende betaling er udtryk for en forrentning af den oprindeligt pålagte bøde. Bøden er ikke udtryk for en forrentning, men derimod for manglende efterlevelse af tidligere bødepålæg og dermed overtrædelse af god advokatskik.

God advokatskik er en branchestandard, som er fastlagt ved retsplejelovens § 126, og selve betalingen af bøden er at anse for en advokats pligt i henhold til loven.

3.2 Sanktionsfastsættelsen

I relation til bødestørrelsen, gøres det gældende, at sanktionen, en delvis tillægsbøde på kr. 60.000, er passende fastsat.

Det gøres hertil gældende, at det er fastlagt i såvel nævns- som retspraksis, at der er gentagelsesvirkning knyttet til Advokatnævnets afgørelser, samt at det ikke har betydning for sanktionsfastsættelsen, at der eventuelt ikke er tale om ligartede overtrædelser af god advokatskik.

Advokatnævnets sanktioner fastsættes ud fra retningslinjer, som er nødvendige og berettigede af hensyn til ligebehandling af advokater, og der udøves i hver konkret sag et skøn, hvilket der ikke i denne sag ses et påvist fornødent grundlag for at tilsidesætte. Hverken i relation til selve overtrædelsen eller sanktionsfastsættelsen for samme.

Endeligt gøres det gældende, at princippet i straffelovens § 89 kan finde anvendelse ved Advokatnævnets afgørelser, hvorfor der også kan henvises hertil i nærværende sag som sket..."

Parterne har under hovedforhandlingen nærmere redegjort for deres opfattelse af sagen.

Rettens begrundelse og resultat

En advokat er som et vilkår for udøvelse af advokatvirksomhed pålagt at efterleve de retningslinjer advokatrådet udstikker for udøvelse af advokatvirksomhed, herunder de retningslinjer rådet anviser i relation til god advokatskik jf. retsplejelovens § 126.

God advokatskik er en norm, som må betragtes ud fra den enkelte konkrete situation og rådets retningslinjer er – som nævnets praksis - ikke udtømmende.

Advokatnævnet træffer på Advokatrådets initiativ afgørelse i sager, hvor advokaten efter rådets opfattelse ikke har handlet i overensstemmelse med god advokatskik. Rådet har i den konkrete sag påtalt og indbragt manglende betaling af flere bøder.

Sagsøgeren er før sagens indbringelse for nævnet opfordret til at dokumentere betaling af de bøder, sagen vedrører og varslet om, at manglende reaktion ville føre til disciplinærsag. Det er ubestridt, at bøderne ikke er betalt og det er ikke godtgjort eller gjort gældende, at der er indgået aftale om betaling eller henstand.

Parterne er enige om, at der ikke tidligere i disciplinærsager behandlet af nævnet er idømt bøder for manglende betaling af bøder pålagt for tidligere krænkelser, idet nærværende sag er en af tre, nogenlunde samtidige nævnssager, hvor denne sanktion er taget i anvendelse.

Advokatnævnets muligheder for at sanktionere handlinger eller undladelser, som efter rådets opfattelse er i strid med god advokatskik, fremgår af retsplejelovens § 147c som hjemler irettesættelser, bøder, fratagelse af sager, betinget og ubetinget frakendelse af retten til at drive advokatvirksomhed samt tvangsbøder i relation til handlepligter.

Nævnet har i tidligere afgørelser pålagt sagsøgeren bøder for tilsidesættelse af god advokatskik som anført i kendelsen.

Det må lægges til grund, at de bøder, sagsøgeren er pålagt at betale, er bøder, som tilfalder Statskassen – altså krav som forfølges og inddrives af staten efter gældende regler herom.

Manglende efterlevelse af en afgørelse fra advokatnævnet må betragtes som selvstændig tilsidesættelse af god advokatskik og kan på sædvanlig vis sanktioneres efter § 147c.

Advokatmyndighederne er uden mulighed for at foretage retsskridt til inddrivelse af tidligere idømte bøder, men kan ikke være forpligtet til usanktioneret at tåle manglende reaktion fra et medlem i relation til betaling eller dokumentation af aftale herom.

De nu pådømte bøder er selvstændige sanktioner og kan ikke betragtes som udtryk for krav om forrentning af tidligere bøder, hvilket i øvrigt udelukkes af, at advokatmyndighederne ikke er kreditor for bødekravene.

På det foreliggende grundlag må manglende betaling af bøder betragtes som en selvstændig tilsidesættelse af god advokatskik, da advokatmyndighederne ellers ville være uden retsmidler mod manglende efterlevelse af nævnets afgørelser.

Sanktionsmuligheden må tillige følge af advokatmyndighedernes åbenbare interesse i og forpligtelse til at sikre, at advokater til stadighed opfylder betingelserne for at drive advokatvirksomhed, herunder krav til solvens.

Tvangsbøder må betragtes som uanvendelige i situationen, hvor den ikke efterlevede afgørelse ikke pålægger advokaten en handlepligt.

Retten finder ikke anledning til at anfægte advokatnævntes valg af sanktion.

Irettesættelse forekommer for lempeligt og retten tager til efterretning, at nævnet har fundet at betinget eller ubetinget rettighedsfrakendelse ikke bør bringes i anvendelse.

Retten tiltræder at bøden er fastsat som sket under hensyntagen til tidligere afgørelser og at bøden i overensstemmelse med principperne i straffelovens § 89, som må finde anvendelse i en sag af pønalt karakter, er en delvis tillægsbøde.

Sagsomkostningerne er efter sagens værdi, forløb og udfald fastsat til dækning af advokatudgift med 13.000 kr. Advokatnævnet er momsregistreret.

THIKENDESFORRET:

Advokatnævnets kendelse stadfæstes.

[Indklagede] skal til advokatnævnet betale sagsomkostninger med 13.000 kr.

Beløbet skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.